

Сила
заступницької молитви

Мобільна церква

Знаходячи світло
в темних кутах

ГАЗЕТА ЦЕРКВИ ХРИСТІЯН АДВЕНТИСТІВ СЬОМОГО ДНЯ В УКРАЇНІ

АДВЕНТИСТСЬКИЙ ВІСНИК

БОГ Є ЛЮБОВ!

ЛЮТИЙ 2013

Каїни сучасності

"Чи я сторож
брата свого?" (Бут. 4:9)

с. 2

Серед усіх гріхів, які обплутали наше суспільство, байдужість є чи не одним з найбільших. Якщо, дізнавшись про нещастя іншої людини, твоє серце співпереживає, хоч ти й не береш у її біди участі, – ти ще не безнадійний. Але якщо твоє серце навіть не стрепенеться, то це патологія.

Павло Єременко

Сьогодні багато мешканців будинків і котеджів живуть за високими парканами. Ці огорожі ховають їх та ізолюють від суспільства, від його проблем і страхів. Їм так зручно. З іншого боку, вони й самі ізольовані від чужої цікавості. Їх майже ніхто не бачить, не знає, зайвий раз не потривожить... Як кажуть: очі не бачать – серце не болить. Вони самі по собі, вони нікому нічого не винні. Прогрес? На жаль, деградація. Щось схоже ми знаходимо в життєписі Каїна, котрий цинічно відповів на запитання Бога: «Де брат твій?» – запитанням: «Чи я сторож брата свого?»

Чи замислювалися ви над тим, що приховується за такою позицією? Черствість? Байдужість?

Каїни сучасності

Зуважте, що серед усіх гріхів, які обплутали наше суспільство, байдужість є чи не одним з найбільших. Якщо, дізнавшись про нещастя іншої людини, твоє серце співпереживає, хоч ти й не береш у її біді участі, – ти ще не безнадійний. Але якщо твоє серце навіть не стрепенеться, то це патологія.

Ви пам'ятаєте про прокляття Мероза? У Святому Письмі про це написано: «“Прокляніте Мероза”, каже Ангел Господній, “проклясти – проклянуть його мешканців, бо вони не прийшли Господеві на поміч, Господеві на поміч з хоробрими!» (Суд. 5:23).

Тричі в цьому тексті згадується слово «проклянуть», і його промовляє Ангел Господній. Запитаєте: як таке може бути?! Адже Бог благословляє. Найчастіше Ангелом у Старому Завіті називали Христа. Саме Він у цьому випадку виголошує вирок про прокляття.

За часів суддів Девора, суддя та пророчиця, повстає спасати Ізраїль. Вона надихає Барака виступити проти Сісери, воєначальника Явінового, царя ханаанського, який двадцять років жорстоко пригноблював синів Ізраїля. І в той час, як сини Нефталімові брали активну участь у боротьбі Девори й Барака із Сісерою (див. Суд. 4:6,10; 5:18), від Мероза, який належав до цього коліна, не прийшов ніхто. Жителі міста з невідомих для нас причин не взяли участі у звільненні від ворогів, за що й були прокляті. Саме байдужість жителів Мероза

знеславила їх на багато віків і стала символом грізного попередження всім байдужим на сторінках Святого Письма.

Читаючи Євангеліє, ми не знаходимо згадки про те, щоб Христос плакав, коли Його бичували в преторії. Він мужньо витримав нелюдські страждання розп'яття. Та коли Він перебував на Елеонській горі, то, дивлячись на улюблене місто, заплакав: «Єрусалиме, Єрусалиме, що вбиваєш пророків і камінням побиваєш посланих до тебе! Скільки разів хотів Я зібрати твоїх дітей, як квочка збирає своїх курчат під крила, – та ви не захотіли! Тому залишається вам дім ваш порожнім...» (Луки 13:34,35).

Саме байдужість тих, кого Він любив найбільше, боляче ранила Його серце. Так було тоді, так воно, на жаль, залишається й сьогодні.

Володимир Даль у Тлумачному словнику дає таке визначення байдужості: «Байдужість у чомусь або до чогось – невтручання справою або словом, непричетність, випадкове або навмисне усунення себе від чогось; байдужість, відсталість, нелюбов, холодність, апатія».

Гріх Лаодикії – наш теплий стан, – згідно зі словами Вірного Свідка, полягає насамперед у байдужості: «Я знаю твої діла, що ти ні холодний, ні гарячий. О, якби був ти або холодним, або гарячим! А що як ти ледь теплий, – ні гарячий, ні не холодний, – то Я змушений викинути тебе з Моїх уст» (Об'явл. 3:15,16).

Повернемося знову до Каїна. На запитання Господа: «Де брат твій?», – Каїн відповідає: «Чи я сторож брата свого?» Зуважте, Каїн у цьому випадку не просто виявив байдужість: убивши Авеля, він зовсім не шкодував про скоєне. І це найстрашніше. Ось чому байдужість прирівнюють до пасивного вбивства.

У кримінальному законодавстві багатьох країн є стаття, що передбачає покарання за залишення в небезпеці. Зокрема Кримінальний кодекс України (редакція 2001 р.) у статті 135 попереджає: «Завідоме залишення без допомоги особи, яка перебуває в небезпечному для життя стані й позбавлена можливості вжити заходів до самозбереження через малолітство, старість, хворобу або внаслідок іншого безпорадного стану, якщо той, хто залишив без допомоги, зобов'язаний був піклуватися про цю особу й мав змогу надати їй допомогу, а також у разі, коли він сам поставив потерпілого в небезпечний для життя стан, – карається обмеженням волі на строк до двох років або позбавленням волі на той самий строк».

У багатьох інших країнах закон зобов'язує надавати допомогу потерпілим, якщо це не загрожує життю рятівника. Часто перехожі зобов'язані принаймні викликати швидку допомогу. Такі закони є у Франції, Іспанії, Ізраїлі, Японії. У Франції, наприклад, на цій підставі була відкрита справа проти папараці, які фотографували загибель прин-

цеси Діани замість того, щоб надати першу допомогу.

По суті, це покарання за злочинну байдужість до близьких і їхнього життя. Покарання за гріх Каїна.

«Справжня, шляхетна, безкорислива жертвовність — рідкісне явище серед заможних. У своєму прагненні до багатства вони випускають з уваги вимоги гуманності. Вони не розуміють і не відчують скрутного, неприємного становища, у якому опинився їхній бідний брат, хоч він, можливо, трудився не менше за них самих. Як і Каїн, вони говорять: “Чи я сторож брата свого?”; “Те, що я маю, зароблене важкою працею, і я повинен триматися за нажите добро”. Замість того, щоб молитися: “Господи, допоможи мені відчувати біду мого брата”, — багаті тільки й думають про те, як би забути, що в їхнього брата нещастя й що він сподівається на їхнє співчуття й щедрість» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т.1, с. 480).

Говорячи про остаточну долю невірних у притчі про овець і козлів, Христос звинувачує їх у відсутності співчуття до близьких: «Тоді скаже їй тим, що ліворуч: Ідіть від Мене, прокляті, у вічний вогонь, приготований дияволу та його ангелам! Бо голодував Я, а ви не дали Мені їсти; спраглим був Я, а ви не напоїли Мене; чужинцем був, а ви не прийняли Мене; нагим був, а ви не зодягли Мене; був хворим і у в'язниці, а ви не відвідали Мене. Тоді озвуться і ті, кажучи: Господи, коли це ми бачили Тебе голодним, або спраглим, або чужинцем, або нагим, або хворим, або у в'язниці й не послужили Тобі? Тоді у відповідь скаже їм: Запевняю вас: коли ви не зробили цього одному з найменших, то не зробили й Мені» (Матв. 25:41-45).

Ісус не дорікає їм за невір'я, за жадібність чи егоїзм, але Він відкрито докоряє їм за гріх байдужості до долі ближніх. Погодьтеся, як багато з нас сьогодні практикують цю байдужість у власному житті. Хтось спіткнувся й упав — ми проходимо повз. Хтось просить милостиню — ми готові відвернутися, хтось уночі кличе на допомогу — ми робимо вигляд, ніби не чуємо. Наше серце зачерствіло.

Співчуття сьогодні не в пошані. Набагато простіше виявити ревність у якихось, на наш погляд, більш «релігійних» справах, ніж виявляти співчуття до малознайомих людей. Тож такі релігійні люди інколи встановлюють день посту й молитви, забува-

ючи про попередження, сказане Господом: «Хіба ж оце піст, що Я вибрав його, — той день, коли морить людина душу свою, свою голову гне, як та очеретина, і стелить верету та попіл? Чи ж оце називаєш ти постом та днем уподоби для Господа? Чи ж ось це не той піст, що я вибрав його: розв'язати кайдани безбожності, пута ярма розв'язати й пустити на волю утиснених, і всяке ярмо розірвати? Чи ж не це, — щоб владати голодному хліба свого, а вбогих бурлаків до дому впровадити? Що як побачиш нагого, — щоб вкрити його, і не сховатися від свого рідного? Засяє тоді, мов досвітня зоря, твоє світло, і хутко шкірою рана твоя заросте, і твоя справедливість ходитиме перед тобою, а слава Господня сторожею задньою! Тоді кликати будеш — і Господь відповість, будеш кликати — і Він скаже: Ось Я!» (Ісаї 58:5-9).

Байдужість у нашому житті не виникає на порожньому місці. Вона культивується постійним і зневажливим ставленням до нашої відповідальності перед Господом, перед самими собою. Потім вона проявляється й у ставленні до наших ближніх. До цього часу егоїзм у нашому серці вже глибоко пустив своє коріння. І єдиними дієвими ліками від цієї жакливості деградації є покаєння, виражене в співчутті й допомозі нашим ближнім.

Федір Іванович Тютчев в одному з безіменних віршів помітив таке:

Нам не дано предугадать,
Как слово наше отзовется, —
И нам сочувствие дается,
Как нам дается благодать.

Цікаво звернути увагу на те, що поет порівнює співчуття з благодаттю. Його вірш перегукується із Золотим правилом християнства: «Отже, все, що тільки бажаєте, щоб чинили вам люди, так чиніть їм і ви, бо в цьому Закон і Пророки» (Матв. 7:12).

Ці декілька слів із цікавим префіксом СПІВучасть, СПІВпраця, СПІВпереживання, СПІВчуття, припускають, що та чи інша людина, виявляючи підвищену увагу щодо свого ближнього, по суті, ставить себе на місце іншого.

Апостол Павло, який був далекий від байдужості, зазначає: «Крім цього зовнішнього, налягають на мене щоденні турботи за всі Церкви. Якщо хто хворий, то хіба я не хворію? Якщо хто спокушається, то я хіба не палаю?» (2 Кор. 11:28,29)

Саме таке співпереживання очікується й від нас: «Бог зробив Свою частину справи для спасіння людей, і

тепер Він закликає церкву до співпраці. З одного боку є кров Христа, Слово істини, Святий Дух, а з іншого — душі, що гинуть. Кожному послідовникові Христа потрібно виконати свою частину справи, щоб вести людей до прийняття небесних благословень. Давайте уважно досліджувати себе, щоб побачити, чи виконуємо ми Божу роботу. Перевірмо свої спонукання й кожний вчинок нашого життя. Хіба на стінах нашої пам'яті не висить безліч неприємних картин? Ви часто потребуєте Христового прощення. Ви постійно залежите від Його співчуття й любові. Але хіба ви проявляєте до інших той же дух, який Христос проявляє до вас?» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т.5, с. 610).

Тепер стає зрозумілим, чому байдужість до долі інших настільки боляче ранить нашого Спасителя: «Як повинен великий Керівник Церкви поставитися до справи вашого життя? Як Той, для Якого дорога кожна душа, викуплена Його кров'ю, дивиться на вашу байдужість до тих, хто зійшов з вірного шляху? Чи не боїтеся ви, що Він залишить вас так само, як залишає їх ви? Будьте впевнені: Той, Хто є справжнім Сторожем дому Божого, помічає кожен прояв зневаги» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 5, с. 611).

«Кожен, хто приєднується до Церкви, тим самим дає урочисту обіцянку трудитися в її інтересах і ставити їх вище за всі земні помисли. Його завдання — підтримувати живий зв'язок з Богом, брати участь усім серцем і душею у великому Плані спасіння й виявляти у своєму житті й характері перевагу Божих Заповідей над звичаями й традиціями світу. Кожна душа, яка сповідує Христа, бере на себе зобов'язання робити все можливе на ниві духовної праці, бути активним, ревним і діяльним у служінні своєму Господові. Христос очікує, що кожна людина виконає свій обов'язок; і нехай це стане девізом Його послідовників» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 5, с. 460).

Поки ми живемо в цьому світі, ми причетні до нього і не можемо бути байдужими до того, що відбувається навколо. Саме тому апостол Павло радить: «У наполегливості не лінуйтеся, духом палайте, Господеві служіть» (Римл. 12:11).

Брати продають Йосипа.
Біблія в гравюрах Гюстава Доре

Лілія Крупська

«...Братом, сестрою, і матір'ю»

(Матв. 12:50)

Світало... Турботлива рука батька лягла на плечі сина, і, пригорнувшись один до одного так ніжно, як це можуть зробити тільки люблячі люди, батько й син обнялися. «Я скоро повернуся, батьку», – голос сина був веселим. Підбадьорливі слова вселили віру в серце старого, і той відпустив його. Зваливши на плечі мішок, Йосип вирушив у дорогу. Удалині, за обрієм, пробивалися перші промені сонця...

До обіду сонце палило сильніше, ніж зазвичай, а вітер, розгулюючи степовими просторами, то обдував його приємною прохолодою, то, налетівши через пагорб, у вихорі здіймав клуби піску й пилу, засипаючи подорожньому очі. Але хода

не уповільнювалася, і він бадьоро йшов у напрямку Сихема. Чого варті 80 км для люблячого серця? Для любові немає відстані та перешкод. Думка про те, що він знову побачить братів і втішить батька доброю звісткою, що сини здорові й худоба ціла, надавала йому сили й підштовхувала вперед.

Ось він, Сихем! Але де ж брати? Де ж пасуться отари овець? Можливо, там, за тими пагорбами? Остання надія на близьку зустріч із рідними згасала із сонцем, що вже ховалося за обрій. Висушена палючим сонцем трава голками впивалася в ноги Йосипа, руки німіли від важкої ноші. Раптове хвилювання, туга від самотності й втома охопили все тіло знесиленого подорожньо-

го, і, змучений від тривалої ходьби й даремних очікувань, він приліг, поклавши під голову камінь, накрився своїм різнобарвним одягом і заснув.

Вранці Йосип вирушив у напрямку Дотаїна. Двадцять п'ять кілометрів! Швидше, швидше б побачити обличчя своїх братів! Він прислухався до кожного шелесту, сподіваючись почути мекання овець. І ось, нарешті, попереду побачив обриси наметів. Серце сильніше забилося, на обличчі відобразилися блаженство й радість, незвично легкою здалася ноша, і Йосип пришвидшив крок, прямуючи до братів. Усе ближче й ближче... Уже чути голося... Брати зовсім поруч... Аромат від готування їжі збуджував апетит... Ось вона, довгоочікувана зустріч! Але чому брати...

«Хто вони, мої брати: убивці, брехуни, заздрісники? Як могло таке статися?» – невдовзі думав поранений, голодний Йосип...

Удалині з'явився караван верблюдів...

Неймовірно, але такі історії трапляються. Здавалося б, рідні, близькі люди повинні жити в любові й злагоді, але суперництво, боротьба за спадщину, прагнення до лідерства, заздрість розривають найтісніші сімейні зв'язки, вбивають надії та мрії. Не відчуваючи співчуття, розуміння, полегшення й прощення, не отримуючи любові, багато хто опускається на дно, втрачає здоров'я, зловживає алкоголем, стає наркоманом, закінчує життя самогубством. У цьому безжалісному світі, де немає любові, не припиняється боротьба за виживання, владу, наживу. Світ, відкинувши Бога, став жорстоким, і багато людей, навіть маючи родичів, виявляються самотніми, забутими, знедоленими. Вони шукають допомоги в судах, звертаються до громадськості й до можновладців. Але рідко хто перемагає в цих боях.

На щастя, є інший світ, де кожна людина почуває себе бажаною, оточеною любов'ю і потрібною. Це Церква Божа – наша духовна

сім'я, у якій є люблячий Отець, і ми – Його діти. У цьому світі правлять закони любові й справедливості, милосердя й співчуття, взаєморозуміння і прощення. У цій сім'ї стражденні душі знаходять розраду, радість і мир. Любов – основна рушійна й об'єднувальна сила Церкви, тому що, віродившись під впливом Божої любові, людина не може чинити інакше. «Подивіться, яку любов дав нам Отець, щоб ми звалися Божими дітьми... Улюблені! Теперми Божі діти» (1Івана 3:1, 2). Наш Небесний Отець закликає нас щиро любити один одного: «Любов – нелицемірна... любіть один одного по-братерськи; пошаною один одного випереджайте; беріть участь у потребах святих, виявляйте гостинність. Радійте з тими, що радіють, і плачте з тими, що плачуть. Тримайтеся між собою однієї думки. Нікому не платіть злом за зло, дбайте про добро перед усіма людьми» (Римл. 12:10-17). Скільки розбитих сердець знаходять радість і щастя, перебуваючи в Церкві Божій! Вони відчують Божу любов у своєму житті, і бажання служити іншим стає змістом їхнього життя.

...Я пам'ятаю Людмилу. У Церкві її знали всі. Діти називали її тітка Люда, а для нас вона була просто Люда. «Російська душа» – так говорили про неї ті, хто знав історію її життя. Народилася вона в російській глибинці, у забутому селищі Нижньогородської області. Туди в пошуках роботи приїхала група хлопців з України. Повернувшись додому, один з них привіз із собою Людмилу, яка незабаром народила дівчинку. Привіз і покинув... Так вона й залишилася жити далеко від дому, у чужому краю.

Незабаром невелика церква в тому містечку стала для Людмили рідним домом. Її серце не стало злішим, а навпаки – усе більше відкривалося під дією Божої любові. У її невеликому будиночку вистачало місця багатьом: сестрі Ользі, яку часто бив нетверезий чоловік, Раїсі, яка потребувала духовної підтримки. Людмила ділилася тим, що мала, з багатьма, і навіть з циганами, які при-

їжджали на суботнє богослужіння із сусіднього містечка. Одного суботнього дня, коли Людмила була на богослужінні, один з них пробрався в її будинок. Людмила сказала тоді: «Мабуть, був дуже голодний». І знову наступної суботи її дім був повний гостей. Вона поспішала туди, де її чекали, як тепло й ласкавого промінчика сонця: прикута до ліжка 22-річна Валентина, самотній Тимофій, який залишився на старості років один через свій жорстокий характер. Таких людей було чимало: Галина, Ніна Матвіївна, Любов, Олена... Людмили давно немає з нами, але згадка про неї не стирається з пам'яті: ніжний погляд, очі, здатні все зрозуміти, і чується мені тиха мелодія її улюбленого псалма: «Всем умом Тебя, всем помышленьем научи меня, Боже, любить...»

«Бо хто чинитеме волю Мого Отця, Який на небі, той є Моїм братом, і сестрою, і матір'ю» (Матв. 12:50).

У церковній сім'ї всі ми – брати й сестри. «Брат», «сестра» – які теплі, рідні слова! Спілкування з ними окриляє, надає сили пережити всі незгоди. У цьому спілкуванні ми знаходимо радість, натхнення. Спілкуючись, починаєш розуміти, що таке справжнє щастя. Воно не в грошах, не в розкішних апартаментах: багатство можна втратити миттєво. Справжнє ж щастя не зможуть забрати ні люди, ні події. Уміння любити й робити щасливими близьких робить щасливими й нас самих.

Церква Божа – це «ювелірна майстерня», де Бог Своєю любов'ю облагороджує наші серця. Горде серце стає смиренным. У всіх обставинах життя смиренна людина буде у мирі із самою собою й Богом. Вона ніколи не буде звеличуватися, розуміючи, що все, що вона має, дає тільки Бог.

У Церкві ми вчимося співчувати. Тому, хто впав, ми допоможемо піднятися й зробимо все можливе зі свого боку, щоб полегшити його страждання.

У Церкві ми вчимося вибачати. Пробачаючи, ми звільняємося від вантажу образ, зі щирим прощенням вирішуються найважчі проблеми, і люди довкола нас змінюються, стають нам близькими й рідними.

Церква Божа проповідує про любов: чисту, щиру любов Небесного Отця до Своїх дітей, про безкорисливу любов один до одного, про жертвну любов, готову служити іншим.

«Церква за задумом Божим покликає співпрацювати з Ним у справі спасіння людей. Вона створена для служіння, і її завдання – нести Євангеліє світові. Споконвіку план Господа полягав у тому, щоб Церква відображала у світі Його повноту й досконалість. Членам її, людям, яких Він вивів з темряви в дивовижне Своє світло, слід відображати Його славу. Церква – берегиня скарбів благодаті Христової, і через неї, врешті-решт, повинна відкритися навіть “начальствам і владі на небесах” уся повнота любові Божої» (Еллен Уайт. Поради для Церкви, розділ 43).

Церква готує нас до прекрасного майбутнього – до життя в тих оселях, які Христос пішов приготувати для всіх, хто любить Його.

Перегляньмо своє ставлення до нашого служіння й церковної сім'ї. Що ми робимо для того, щоб знедолені, скривджені й розчаровані, втомлені й переслідувані, хворі і здорові, щасливі і нещасні, діти і дорослі почували себе рідними братами й сестрами в Божій родині? Яку роль ми виконуємо в церкві, адже «Божа любов влилася в наші серця через даного нам Святого Духа» (Римл. 5:5)?

СИЛА заступницької МОЛИТВИ

Артур Галстян

Найбільше значення я надаю заступницькій молитві. Не тому, що часто нею молюся, а тому, що вона стала поворотним пунктом на шляху мого навернення до Бога.

Досвід навернення

Якщо мене запитують, якій молитві я надаю найбільшого значення, відповідь: заступницькій. Не тому, що часто нею молюся, а тому, що вона стала поворотним пунктом на шляху мого навернення до Бога.

Із заступницькою молитвою я вперше мав справу, коли був далеко від Господа. У нас із братом було спільне коло знайомих. Ми обидва вчилися в університеті на радіофізичному факультеті, але на різних курсах. Мій брат прийняв Ісуса Христа й почав відвідувати Адвентистську церкву. У нього з'явилися нові друзі, і він не втрачав можливості знайомити їх зі старими друзями. Якось ми організували спільну поїздку на природу. Усього нас зібралося дев'ятеро, четверо були із церкви. Як властиво світським людям, ми з товаришами вирішили ввечері посміятися з віруючих, ставлячи їм каверзні запитання. Але того вечора я підвів своїх друзів. Сам того не очікуючи, я почав відстоювати позицію братів із церкви й захищати їх. Бачачи їхнє смирення і лагідність, мені стало соромно за таке наше ставлення до них. Пізніше мої друзі висловили незадоволення моєю поведінкою, обурюючись на те, що я підвів їх. Я обіцяв «виправитися» за першої ж нагоди.

Така нагода не змусила довго себе чекати. Ми знову поїхали за місто. Але цього разу «безбожником» виявився лише я. Я не забув своєї обіцянки, і вдома дві доби готував свій

«виступ проти віруючих». Я вже зібрався лягати спати, коли до мене підійшла одна дівчина й сказала: «Я бачу в тобі духовну людину. Ти відрізняєшся від усіх інших, і Дух Божий з тобою. Будь ласка, помолись за мене». Я не встиг зрозуміти, що відбувається, як по її щоках покотилися сльози. Вона розповідала мені про свої проблеми. Я був настільки схвилований і зворушений, що почав молитися, заспокоюючи її. Я говорив, що наш Бог великий, Він спроможний допомогти їй, треба тільки довіритися Йому. Найцікавіше, що дівчина пішла, сповнена миру й розради.

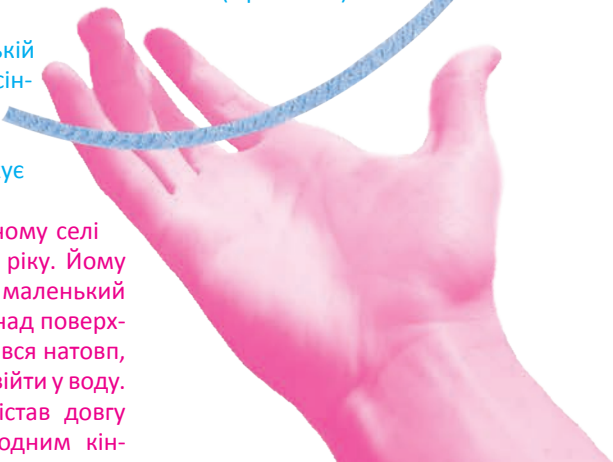
Ця молитва повністю перевернула мій світогляд. Виступ, який я готував два дні, виявився даремним. З цього моменту я прийняв Господа, дякуючи Йому за такий збіг обставин. Саме тому заступницька молитва особливо дорога мені. Вона змінила моє життя.

Завдяки заступницькій молитві відбувається спасіння. Господь сьогодні шукає заступників. Він Сам заступається за нас і очікує того ж від нас.

Розповідають, як в одному селі хлопчик упав у бурхливу ріку. Йому вдалося вхопитися за маленький кущ, який ледь виступав над поверхнею води. На березі зібрався натовп, але ніхто не зважувався ввійти у воду. Нарешті один чоловік дістав довгу мотузку, обв'язав себе одним кін-

цем і, залишивши другий кінець на березі, стрибнув у воду. Схопивши хлопчика, він крикнув людям, які стояли на березі: «Тягніть мотузку!» Однак ті розгублено дивилися один на одного. Виявляється, ніхто не схопив інший кінець, і його віднесло течією. Історія закінчилася трагічно. Хлопчик і чоловік потонули, тому що ніхто не схопив мотузку.

Цю мотузку можна порівняти з нашими молитвами один за одного. Ми не повинні упускати «мотузку», від якої залежать життя й смерть. Апостол Павло пише, що всі ми надійно з'єднані між собою «різними зв'язками в міру дії кожного окремого члена тіла» (Ефес. 4:16).

Юрій Вавринюк

**«Говори, Господи,
бо раб Твій слухає Тебе...»
(1Сам. 3:9).**

МОБІЛЬНА ЦЕРКВА

Сьогодні ми вже не дивуємося, коли бачимо на кожному кроці людей, які розмовляють по мобільному телефону. Дивно, якщо в когось його немає.

Часто в багатьох громадських місцях можна побачити таблички-попередження, що тут розмовляти по мобільному телефону заборонено. Не виняток і церква. Усе більше і більше служителів нагадують братам і сестрам вимкнути телефон перед входом у Дім молитви. Однак усе частіше доводиться чути, як у когось раптом серед служіння тишу розриває «мобільна» мелодія, до того ж нерідко нехристиянська. І як прикро спостерігати, що власник телефону замість того, щоб швидше вимкнути його, стрімголов біжить до виходу порозмовляти. Таке враження, що дзвінок настільки важливий, наче телефонує сам президент країни. Про що це свідчить?

Ми забуваємо основну суть богослужіння. Ми витрачаємо сотні годин на тиждень на наші земні справи: на роботу, спілкування, роз-

ваги, — і, коли приходять години, які повинні бути присвячені передусім Богові, а також і нашій душі, ми не можемо повністю обірвати всі ниточки, які зв'язують нас із земними справами.

Диявол знає, що зробити, аби відволікти нас від спілкування з Господом і відчуття Його присутності. Він якщо не сон напускає, то посиляє думку про те, чи вимкнули ми праску, виходячи з дому, або посиляє нам телефонний дзвінок, який «дуже важливий» вам саме в ту мить, коли Дух Святий через проповідника говорить про найнеобхідніше для нашої душі. Адже наші батьки колись спокійно обходились без мобільного телефону?!

А можливо, ми просто байдужі до служіння? Можливо, просто неуважні? Тому що вимкнути мобільний телефон — не складно. Майже всі сучасні телефони мають функцію нагадування, варто лише увімкнути її, як сам телефон нагадає вам за 15-20 хвилин перед зібранням, що його слід вимкнути.

Боляче спостерігати, коли молодь, не приховуючи цього, грається «мобілками» на богослужінні, переглядаючи різні сторінки в Інтернеті чи обмінюючись sms-ками з друзями, які сидять на сусідньому балконі. Вони живуть у мобільному віртуальному світі й не хочуть виходити з нього навіть у Божому домі.

Ми боїмося пропустити важливий дзвінок, тому мобільний телефон завжди з нами, а от голос Господній не чуємо. Тож невже скоро Бог зможе достукатися до нас лише через телефонний дзвінок?!

А може, все ж таки вимкнемо нашу «мобільність», зупинимося посеред сучасної швидкісної автостради і прислухаємося до голосу Того, Хто чує і говорить до нас без будь-яких «мобільних» засобів. Він зі Свого боку завжди «на зв'язку». Він постійно стукає до нашого серця і чекає, коли ми, відірвавшись від метушні світу, скажемо: «Говори, Господи, бо раб Твій слухає Тебе...».

А ти вже говориш з Ним сьогодні?

Хіба не дивно?

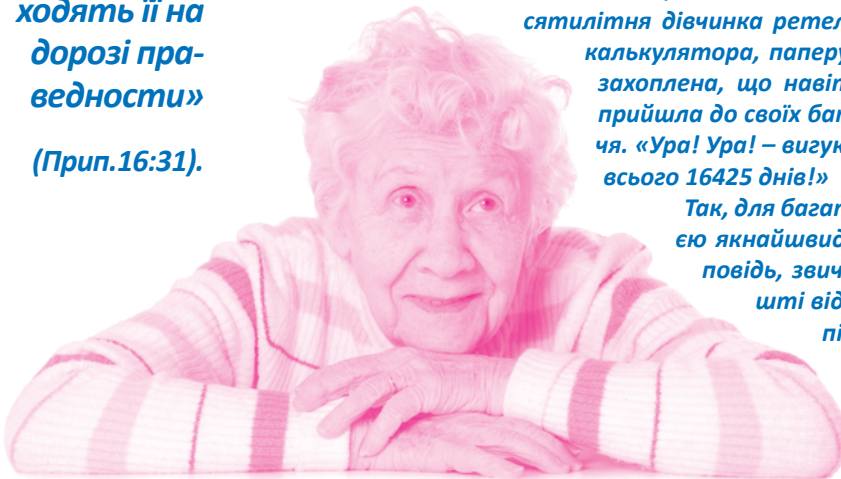
- Якщо ми збираємося пожертвувати кошти для церкви, наскільки великою сумою здадуться нам 100 гривень. А коли ми йдемо за покупками, то 100 гривень — ніби й небагато. **ХІБА НЕ ДИВНО?**
- Скільки нам зусиль потрібно, щоб прочитати один розділ Біблії. І з якою легкістю ми можемо прочитати 200 сторінок якогось роману. **ХІБА НЕ ДИВНО?**
- Як ретельно ми перевіряємо все, про що говориться в Біблії, і водночас беззастережно віримо тому, що пишуть у газетах. **ХІБА НЕ ДИВНО?**
- Скільки часу й зусиль потрібно для того, щоб вивчити декілька віршів з Біблії. І як швидко ми напам'ять наспівуємо новий музичний хіт. **ХІБА НЕ ДИВНО?**

Нехай живе ПЕНСІЯ!

**«Сивизна –
то пишна
корона, зна-
ходять її на
дорозі пра-
ведности»**

(Прип.16:31).

Якось батьки, застали свою дитину за дивним заняттям: їхня десятилітня дівчинка ретельно щось підраховувала за допомогою калькулятора, паперу й олівця. Дитина настільки була цим захоплена, що навіть відмовився від вечері. Але ось вона прийшла до своїх батьків з досить радісним виразом обличчя. «Ура! Ура! – вигукнула вона. – До пенсії мені залишилося всього 16425 днів!»

Так, для багатьох з нас залишається заповітною мрією якнайшвидше досягти пенсійного віку. Чому? Відповідь, звичайно ж, зрозуміла. Нам хочеться нарешті відпочити, але при цьому мати фінансову підтримку. І це правильно. Адже кожен заслуговує на те, що заробив. Але що ми маємо на увазі, говорячи про відпочинок на пенсії? Або як би ми хотіли, щоб до нас ставилися в пенсійні роки?

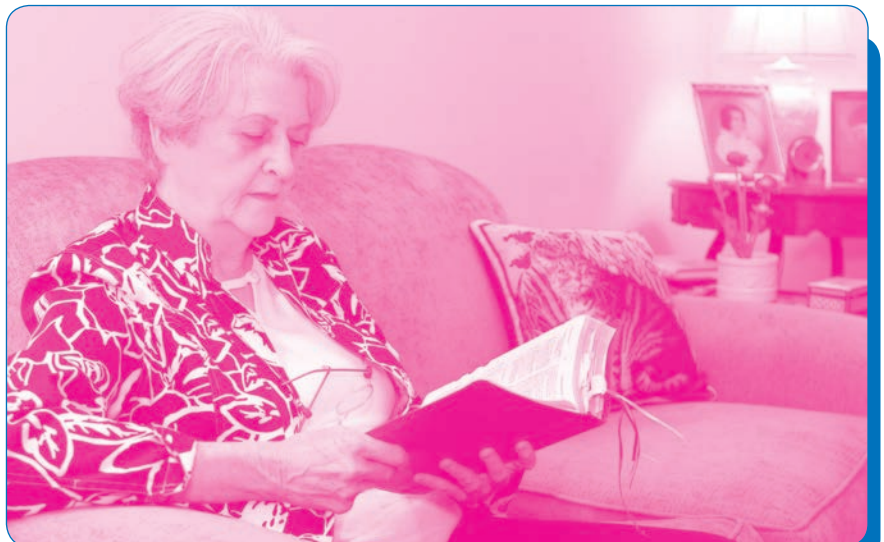
У часи написання Біблії, не було такого поняття, як пенсіонер. Та й першу згадку про пенсію ми знаходимо у світських архівах другої половини XV століття в період царювання Людовика XI. Уперше ж державну пенсію ввів Отто фон Бісмарк, канцлер Німеччини, у 1889 р. Через двадцять років право на пенсію мали робітники Великої Британії й Австралії.

Але у Святому Письмі люди пенсійного віку не залишені напризволяще: «Перед лицем сивизни встань, і вшануй лице старого, і будеш боятися Бога свого. Я – Господь!» (Левит 19:32). Зверніть увагу, до чого закликає сучасну молодість наш Бог: поважати і шанувати людину літнього віку. Поважати й шанувати – це означає не просто вставати або поступатися місцем, побачивши людину похилого віку. Поважати й шанувати – значить розуміти, що людина із сивиною пройшла свій особливий життєвий шлях. І, розуміючи це, бути готовим допомогти цим людям отримувати радість, відчувати себе потрібними й продовжувати служити Господу. Адже: «Сивизна – то пишна корона, знаходять її на дорозі праведности» (Прип.16:31).

Чомусь трапляється в житті так, що людина, яка пішла на пенсію, раптом починає втрачати активність у служінні громади і часом навіть в особистих взаєминах з Господом. Чи виправдано це тим, що почалися пенсійні роки, а життєві досвіди настільки великі, що їх цілком вистачить для підтримки духовного статусу до зустрічі з Христом?

Дорогі Господу брати й сестри! Уважно прочитайте вірш, записаний у книзі Приповістей Соломона 16:31: «Сивизна – то пишна корона, знаходять її на дорозі праведности». «Знаходять її на дорозі» – це зна-

чить: діє, продовжує йти, бореться. Іноді людині літнього віку може видатися, що її розум уже не так жваво сприймає інформацію або що їй усе важче й важче запам'ятовувати важливі аспекти християнської моралі. Але зверніть увагу на пораду Павла в Посланні до ефесян 3:16-21. Адже якщо нам не вистачає мудрості, то Той, Хто «дасть вам за багатством Своєї слави», зміцнить Духом Своїм для того, щоб «ви, укорінені й засновані на любові, разом з усіма святими змогли зрозуміти, що то за ширина й довжина, висота й глибина». Нехай ваш вік ніколи не стане пере-

шкодою для впливу Духа Святого на ваше серце.

Дуже часто від людей пенсійного віку можна почути таку фразу: «У наш час було не так. У наш час було краще». Можливо. Адже колись, давним-давно, жили Адам і Єва в Едемському саду. І нічого, здавалось, не віщувало біди. Але прийшов ворог і в житті цієї подружньої пари, а потім і всього людства, відбулися кардинальні зміни, далеко не на краще. І ми розуміємо, що світ деградує. І тільки ті, хто вірить у Христа, мають надію, а перешкодою для її виконання може бути те, що ми почали виявляти незадоволення. «То що ж, – запитаєте ви, – нам потрібно терпіти, тоді як нас обманюють, не повертають нам належне або роблять не так, як роби-

ли це ми?» Звичайно ж, ні. Ви маєте право відстоювати свою позицію, але при цьому пам'ятати, що «благочестя з задоволенням – велике надбання. Бо ми нічого не принесли у світ і нічого не можемо винести. Маючи їжу та одяг, – цим будемо задоволеними» (1 Тим. 6:6-8). Щоразу, коли ви даєте кому-небудь пораду чи настанову або роздумуєте про свій добробут, робіть це благочестиво із задоволенням.

Не забувайте також і про ваш зовнішній вигляд. Адже ви залишаєтеся прикладом християнина, який пройшов особливий життєвий шлях. Будьте прикладом охайності й розумного підходу до вибору свого одягу для інших людей, вдома, у церкві. Нехай у цьому питанні завжди вашим девізом буде текст зі

Святого Письма: «Сила та пишність – одяг її, і сміється вона до прийдешнього дня» (Прип. 31:25).

Залишайтеся працьовитими християнами, не давайте місця думкам, що вам багато чого вже не під силу. Сповнившись Духа Святого, продовжуйте служити Господу й людям довготерпінням, любов'ю, старанням, мудрими порадами і радістю в серці. Слухайте й вивчайте Писання, адже це допоможе вам, щоб ви «були тверезі, поважні, помірковані, здорові у вірі, любові, терпеливості. Старші жінки також нехай поведуться, як належить святим: щоб не були обмовницями, не віддавалися пияцтву, аби навчали добра» (Тита 2:2-3). Нехай благословить вас у цьому Господь!

Анастасия Полякова

Две свечи

Тихий вечер за окном.
На окне стоят две свечи;
Говорят они вдвоем,
Вот какие у них речи:

«Как же хорошо нам жить!
Все вокруг темно, спокойно,
Вот бы жизнь так и прожить...
Тихо, мирно и привольно!»

Их никто не зажигал,
И огня они не знали,
Так для жизни идеал
Темноту они избрали.

Свечи человек зажег,
Чтобы свет они давали.
Когда их огонь обжег,
Они горько зарыдали.

Стало все светло вокруг,
Свечи медленно сгорали;
Вот окно открылось вдруг...
Свечи молча умирили.

Ветерок им прошептал:
«Вы ведь так совсем сгорите!
Свечи часто я спасал...
Вам помочь?» «Да, помогите!»

Ветерок шепнул лукаво:
«Дайте мне вас потушить.
Ну зачем сгорать вам, право!
Можно лучше жизнь прожить?»

Свечи молча размышляли,
Ветер с нетерпением ждал.
И пока они молчали,
Человек на свет шагнул.

Огоньки свечей заметив,
Шел он из последних сил...
Дул ему навстречу ветер,
Чтоб не дать ему дойти.

Вдруг одна свеча сказала,
«Ну зачем же мне сгорать?
Мне и так жить слишком мало,
Для чего же мне страдать?»

Ей вторая возразила:
«Наша цель – всем свет дарить,
Пусть сгорим мы до могилы,
У свечи же есть смысл жить!»

Многим свет наш помогает,
Лучше буду я светить,
Хоть я плачу и страдаю,
Буду я сиять всю жизнь!»

Свечи ветру отвечали:
«Тебе нас не потушить,
В темноте мы лишь мешали,
А теперь хотим светить!»

И, кружась в бессильной злобе,
Ветер долго бушевал.
Человек шел по дороге
И на свет свечей шагнул.

Свечи быстро догорали,
Человек упал, вновь встал...
Свечи так и не узнали,
Кому свет их помогал.

Человек спасен от смерти,
Помогли же две свечи...
Я хочу гореть, как свечки,
Я хочу гореть... А вы?

Знаходячи світло в темних кутках

Євангеліє згідно з 3-м розділом книги Буття

Читаючи 3-й розділ книги Буття, ми зазвичай думаємо: «Так, це розділ, у якому Бог вигнав Адама та Єву з раю». Це правда. У цьому розділі розповідається сумна історія, як людина згрішила й повинна була покинути рай. Але, якщо придивитися уважніше, насправді побачимо дивовижне відкриття Божого характеру та Євангелія.

Знаючи Бога

Ми можемо побудувати взаємовідносини тільки з тим, кого ми справді знаємо. Якщо в нас хибне уявлення про людину, це вплине на наші з нею стосунки. Те ж саме можна сказати й про взаємовідносини з Богом. Для того, щоб любити Його, ми повинні воістину розуміти Його характер. Тому Ісус сказав: «Вічне життя є те, щоб знали Тебе, єдиного істинного Бога» (Івана 17:3).

Коли Бог створив Адама та Єву, вони знали Його в обличчя. Вони любили Його. Для них було найбільшим щастям проводити час з Богом. Але, коли сатана обманув Єву, він посіяв в її розумі спотворений образ Бога. Він змусив її повірити, що Бог егоїстичний і несправедливий і не турбується про їхні інтереси (див. Бут. 3:1—5), і саме це призвело до гріхопадіння. Таким чином, між Богом і людьми виросла величезна прірва. Важливо зрозуміти: гріх почався не з учинку. Він відбувся через прийняття спотвореного образу Божого характеру! Куштування забороненого плоду було лише наслідком цього спотвореного уявлення про Бога.

Хибне уявлення про Бога

Те ж саме відбувається й сьогодні. Скільки людей, навіть у Церкві, мають неправильне уявлення про Бога? «Бог любить мене, коли я достатньо хороший!», «Бог не пробачить мені, я зайшов занадто далеко», «Бог так любить мене, що спасе мене, що б я не робив» і т. ін. Дуже часто саме такі думки відводять

людей від Бога. Це трагедія! Коли в нас хибне уявлення про Бога, ми не можемо мати з Ним правильні взаємовідносини, бо виходить, що ми віримо в Бога, Якого не існує! Ось чому диявол так прагне поширити неправду про Божий характер! І тому Бог прагне будь-якими способами показати нам, який Він насправді. У Нього є багато способів допомогти нам зрозуміти, що Він — люблячий і справедливий, але найкраще відкриття про Бога ми знаходимо в Ісусі Христі. «Незважаючи на всі ці свідчення, «ворог усякої правди» засліпив розуми людей настільки, що вони стали дивитися на Бога зі страхом, вважаючи Його суворим і невблаганним. Сатана переконав людей, що головна властивість Бога — суворе правосуддя, і Він став для них гріз-

розділі книги Буття. Як тільки сталося гріхопадіння, Бог показав Себе Спасителем людства. Прямо там і тоді!

Як Бог відреагував на гріхопадіння Адама та Єви? Він навіть не намагався знайти аргументи, щоб довести, що диявол неправий. Він просто продемонстрував, що є зовсім не таким, яким Його намалював сатана. Подивімося, як Бог це зробив.

1. Після гріхопадіння Бог міг би послати ангелів, щоб заарештувати Адама та Єву й привести їх до небесного залу суду, але Він цього не зробив. Він віддав перевагу за-

ли-
ши
ти
небеса
й
зійти
туди,
де
був
скоєний
гріх,
аби
зу-
стрітися
з
люд-
ством
там,
де
воно
перебувало.
Згодом
Бог
зробив
те
ж
саме,
коли
покинув
небеса
й
став
Людиною,
щоб
спаси
нас.

2. Коли Адам і Єва сховалися від Божої присутності, Він знайшов їх і почав ставити запитання: «Де ти? Хто сказав тобі, що ти нагий? Чи ти не їв з того дерева, що Я закликав був тобі, щоб ти з нього не їв?» (в. 9, 11).

Коли Адам звинуватив Єву, а потім і Бога, Який її створив, Господь повернувся до Єви й запитав: «Що це ти наробила?» (в. 13). Вона звинуватила змія, а таким чином, і Бога, адже Хто, зрештою, створив змія?

Тільки вдумайтеся в це. Навіщо Бог запитує! Чи Він не є Тим, Хто все знає? Звичайно ж, так. Коли в Біблії Бог ставить запитання, це аж ніяк не через незнання.

Коли Ілля втік від Єзавелі, Бог запитав його двічі: «Чого ти тут, Ілле?» (1 Цар. 19: 9, 13). Коли люди привели до Ісуса сліпого Вартимея, Він запитав: «Що ти хочеш, аби Я зробив

Гріх
почався не
з учинку

ним суддею.
Він представив
справу так, начебто

Творець тільки тим і займається, що ревню стежить за людьми й помічає всі їхні помилки й промахи, щоб потім покарати. Для того щоб розсіяти цю темряву й відкрити світові безмежну любов Бога, у цей світ прийшов Ісус і жив серед людей» (Еллен Уайт. Дорога до Христа, с.10, 11).

Характер Бога в 3-му розділі книги Буття

Об'явлення Бога в Ісусі Христі почалося не тоді, коли Ісус жив на землі, а набагато раніше, ще в 3-му

для тебе?» (Марка 10:51). Перед тим, як зцілити чоловіка в купальні Витезда, Ісус запитав його: «Чи ти хочеш стати здоровим?» (Івана 5:6).

Бог ставить запитання лише тому, що Він прагне, щоб люди усвідомили свою потребу в Ньому. Він прагне привести їх до покаяння й спасіння. Це важливо: Бог, Який ставить запитання, — це Бог, Який прагне спасти. Коли Бог прийшов в Едемський сад після гріхопадіння, Він прийшов як співчутливий Спаситель, Який дуже хотів спасти Адама та Єву. Коли Бог прийшов до сатани, Він не поставив жодного запитання. Чому? Тому що диавол зайшов занадто далеко. Бог прийшов до нього не як Спаситель, а як Суддя.

3. Бог також продемонстрував Свою справедливість і відразу до гріха. Адаму та Єві довелося покинути рай і відчути на собі наслідки гріха. Проте Бог не вигнав їх з Едемського саду без надії. У вирок, винесеному диаволові, Бог обіцяв прихід Спасителя, Який знищить сатану й спасе людство.

4. Бог відкрив, що Він — люблячий Бог. Він побачив людей у їхньому жалюгідному одязі з листя і зрозумів, що вони не виживуть у тому світі, куди збиралися ввійти. Тому Він зробив їм шкіряний одяг. Була пролита невинна кров. Саме Бог приніс цю жертву. Саме Бог зробив одяг. Саме Бог одягнув їх. Важливо зазначити, що до цього моменту з боку Адама й Єви не було жодної ознаки покаяння. Бог дав їм одяг не у відповідь на каяття. Вони були даром благодаті! Яку прекрасну картину спасіння пропонує Він нам як дар через життя, смерть і воскресіння Ісуса Христа.

3-й розділ книги Буття не просто розділ, де показано, як Бог виганяє Адама та Єву з раю. Це розділ, який змальовує прекрасну картину Божого характеру й, в решті-решт, відображає Євангеліє. Наступного разу, коли ви будете читати цей розділ, пам'ятайте, що Божо спасення благодать перемагає гріх!

Чи можуть ці кістки бути живими?

Анхел
Родрігес

Поясніть, будь ласка, чому в Біблії іноді про кістки написано «радісні»?

Спробуємо відповісти на це запитання, роздумуючи над деякими біблійними текстами, у яких згадуються людські кістки. Цей аспект людської анатомії відіграє важливу роль у розумінні природи людини. Згідно з Біблією, ми являємо собою невидиму єдність фізичного, розумового, емоційного й духовного життя. Відповідно до цього розуміння, у кісток є й інші функції, окрім того, що вони складають скелет тіла.

Кістки і життя

Людські кістки покриті м'язами, які символізують живу людину, створену Богом (Єзек. 37:3—10; Йова 10:11). Утім, коли людину спіткає якесь горе або на неї нападає страх, її кістки починають тремтіти (згадайте себе перед якимось важливим виступом чи співбесідою), і саме такий стан описаний у Єрем. 23:9 і Псал. 31:10,11. А коли людина за щось дуже переживає, не спить, то, як казав Йов: «Вночі ниють кістки мої, а жили не впокоюються» (Йова 30:17). Нерозканий гріх породжує почуття провини й порушує мир усередині людини, і та відчуває внутрішню порожнечу (Псал. 32:3; Псал. 40:3). Тільки Бог може зміцнити наш внутрішній світ, і відбувається це тоді, коли людина звертається до Нього (Псал. 35:10).

Кістки і смерть

Кістки — це те, що залишається після смерті людини, і тому вони асоціюються зі смертю. У цьому випадку слово «кістки» часто вживається в буквальному значенні як останки і викликає в інших спогади про померлу людину (Бут. 50:25,26; Амоса 6:10). У таких випадках до них потрібно ставитися з повагою й поховати їх (1 Сам. 31:13; 2 Сам. 21:12). Під час війни до мертвих

не проявляють поваги і, як наслідок кістки, залишені на полі або викопані з могил, стають «як гній на землі» (Єрем. 8:2; Амоса 2:1,2). Це є не тільки знаком перемоги над ворогом, але й вираженням повного презирства до нього. Коли людина хворіє і її організм виснажується, вона може сказати, як Йов: «До шкіри моєї й до тіла мого приліпилися кістки мої!» (Йова 19:20) — і, на жаль, часто це вже передсмертний стан. І тоді хвора людина, відчуючи близькість смерті, могла б також описати ці відчуття, наче лев нападає, розтворює кістки своєї жертви (Ісаї 38:13).

Для ізраїльського народу кістки були джерелом нечистоти, тому ті, хто торкався їх, ставали нечистими (Числа 19:16). Розкидані довкола жертівника або спалені на ньому кістки опоганювали його (Єзек. 6:5, 1 Цар. 13:2, 2 Цар. 23:14, 16, 20).

Кістки і рогинні зв'язки

Усі люди складаються з кісток і плоті. Ця думка виникла тоді, коли Адам назвав Єву «кістка від кісток моїх і плоть від плоті моєї» (Бут. 2:23). Це поняття особливо стосується родичів. Давид запитав Амасі: «Чи ж ти не кість моя та не тіло моє?» (євр. *setsem* — кістка) (2 Сам. 19:14). Представники колін Ізраїлевих сказали Давиду: «Оце ми кість твоя та тіло твоє ми» (євр. *setsem* — кістка) (2 Сам. 5:1).

На фізичний та духовний стан впливають хвороба, біль, почуття провини й сум, що порушують здоров'я й, зрештою, обривають життя людини. Тож ми чекаємо того моменту, коли Бог оживить наші «кістки» для вічного життя.

Отже, вислів «кістки радіють» — це метафора, адже в цьому значенні вони позначають усю людину, її внутрішній стан.

Книга року «Велика боротьба»

завітала до міста Збараж

Після закінчення чотириденної молодіжної конференції GYC, що проходила у січні в Чернівцях, молодь, сповнена нестримного прагнення розповісти оточуючим про Ісуса, План спасіння, завітала до міста Збараж Тернопільської області з різдвяними подарунками.

Ліліана Боднараш

38 юнаків і дівчат, волонтерів християнського видавництва «Джерело життя» на чолі з Едуардом Глібкою та Оксаною Бабій, ініціаторами цієї акції, заручившись підтримкою директора видавничого відділу на Буковині Ярослава Опайця та керівника молодіжного відділу Степана Гайсана, щиро вітали мешканців міста з різдвяними святами, бажаючи сімейних гараздів, миру та спокою в їхніх оселях, міцного здоров'я та живої віри в Бога, а на згадку дарували унікальні книги та газети. Таким чином було розповсюджено 728 примірників місіонерської книги «Велика боротьба», 84 примірники книги «Дорога до Христа» і 950 газет «Вічний скарб». Мешканці міста вразили молодих людей своєю щирістю, гостинністю. У відповідь на гарне ставлення молодь відчула глибоке бажання підтримати з його мешканцями дружні стосунки і неодноразо-

во приїжджати у Збараж, щоб бути поруч із людьми в їхніх хвилюваннях, відповідати на їхні запитання і ділитися новинками християнського видавництва «Джерело життя».

Після завершення акції волонтери зібралися разом у церкві міста Збараж, щоб поділитися місіонерськими досвідами. Сяючи від радості спілкування з людьми, волонтер Оксана Бабій розповіла про візит до мешканки міста, вкрай засмученої передчасною смертю доньки. Куди жінка тільки не зверталася, щоб знайти відповідь на запитання «Чому?» і здобути спокій для своєї душі, та тільки не до Христа, адже не визнавала його силу та не бачила змісту в дослідженні Божого Слова. Оксана ж розповіла співбесідниці про любов Божу до людей, План спасіння. Вона розкрила надію, яку людина може отримати саме від Ісуса і попросила дозволу помолитися за неї. Жінка повторювала кожне

слово молитви за Оксаною, а після молитви пообіцяла дослідити книгу «Велика боротьба».

Олег Карнаух, служитель у Збаражі, розповів, що до цього місцева громада виявила ініціативу молитися про відродження мешканців міста упродовж місяця. Тож приїзд волонтерів був відповіддю на їхні молитви. Після цього в них зародилася ідея організовувати молодіжні клуби для тіснішого спілкування і духовного збагачення.

«Не силою й не міццю, але тільки Моїм Духом», – говорить Святе Письмо. Молодь Буковини вірить у провидіння Духа Святого, яке особливим чином діє в наші дні: спонукає людей шукати Господа, «доки Його ще можна знайти», пізнавати Його велич і дивовижну любов до людини, а найголовніше – відповідати на духовні та фізичні потреби суспільства.

НЕБЕСНІ ІСТИНИ

Щоразу, коли істина з особливою силою відкривається людям, сатана спонукує своїх слуг розпочати суперечку з другорядних питань. Таким чином, він намагається відволікти увагу від головного. Де б не розпочинав хтось добру справу, там завжди з'являються прискіпливі люди,

готові сперечатися про формальності чи непотрібні деталі, аби відволікти розум від реальності. Коли Бог планує особливим чином діяти на благо Своїх дітей, вони не повинні вступати в згубні суперечки, котрі лише руйнують душі.

Ось питання, котрі повинні хвилювати нас: чи маю я спа-

сенну віру в Сина Божого? Чи узгоджується моє життя із Законом Божим? «Хто вірить у Сина, той має вічне життя, а хто в Сина не вірить, той життя не побачить, але Божий гнів перебуває на ньому» (Івана 3:36), «З того дізнаємось, що ми Його пізнали, якщо дотримуємо Його заповідей» (Івана 2:3).

Тро театральність у проголошенні Трьох- ангельської вістки

Останнім часом усе більше входить у звичай під час богослужіння привносити в проповідь елементи театральності. Стало модним навіть запрошувати акторів для виступу в Домі молитви. Робиться це з метою пожвавлення викладу проповіді, щоб зробити пояснення якої-небудь теми цікавим і захопливим. Так на молодіжних зібраннях молодіжні керівники переходять на лексикон світської молоді й використовують у проповіді жарти й анекдоти. Та чи є на те воля Божа?

«Не можна вводити в нашу роботу ні одну йоту або рису з театального світу. Божа справа повинна мати святий небесний відбиток. Надавайте всьому, що відбувається під час проголошення вістки для останнього часу, Божественний стиль. Усякого роду театр не може бути дозволений, тому що цим применшується святість справи.

Мені було показано, що ми ще будемо переживати такі речі. У Божу роботу захочуть увести рідкісні вистави. Це ми вже помічаємо в багатьох місцях. Коли я тільки почала моє служіння, то відразу ж отримала вістку, що будь-яка театральна вистава для проголошення істини для теперішнього часу повинна бути заборонена й припинена. Деякі особистості вправляються у своєрідних тілесних рухах і намагаються звернути на себе увагу такою незвичайною поведінкою. Але мені було дано світло: „Не дозволяй цього!“ Ці вистави, від яких так сильно віє театром, не приносять у проголошенні довіреної нам урочистої вістки жодної користі... Ворог уважно стежить за нами, і він намагається використовувати будь-яку можливість, щоб применшити істину через неосвячені методи її вистави. Ми не повинні дозволяти жодні з них. Довірені нам доро-

гоцінні істини повинні представлятися у всій урочистості й зі святим страхом» (Е. Уайт. Євангелізм, с. 137-138).

«Використовуючи пророчі карти, символи й різні зображення, служитель може ясно й зрозуміло подати істину. Це свого роду допоміжні засоби, які узгоджуються зі Словом Божим; але коли служитель робить свою проповідь настільки дорогою, що інші не можуть отримати зі скарбниці достатньо коштів для праці на місіонерській ниві, його робота не відповідає плану Божому. Робота у великих містах повинна відбуватися методами Христа, а не за планом театральних вистав. Не театральна вистава прославить Бога, але проголошення істини в душі любові Ісуса Христа» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 9, с. 142).

«Вносити щось театральне в проповідь Слова Божого – теж саме, що використовувати простий вогонь замість священного» (Е. Уайт. Рукописи, т. 3, с. 277).

«У нашій роботі не слід прагнути до показного. Адже нам не сказано, що ми зобов'язані демонструвати щось зовнішньо особливе. Істину слід проголосити «по дорогах і огорожах, і провулках», і цю роботу потрібно виконувати розумними, раціональними методами... Робота, звершена Христом у нашому світі, є прикладом і в сфері зовнішніх проявів. Ми повинні бути настільки ж далекі від усього театального й незвичайного, наскільки далекий від цього був у Своему служінні Христос» (Е. Уайт. Євангелізм, с. 396).

Служитель Христа повинен бути чистим у словах і вчинках. Йому потрібно завжди пам'ятати про те, що він має справу з богонатхненними словами, словами Святого Бога.

Незвичайна полиця

Сергій Трубін, м. Севастополь

Водній з військових частин м. Севастополя брати й сестри з місіонерського відділу поставили незвичайну для армії книжкову полицю. Незвичайність у тому, що на цій полиці розміщені книги й газети не військового й патріотичного змісту, а духовного й морального. Саме духовності й високих моральних стандартів так не вистачає нашому суспільству а, як відомо, армія – це зріз суспільства.

Армія накладає на молодих людей певний відбиток. Тут людина перебуває в некомфортних обставинах: обмежена свобода, рамки розпорядку дня, нелегкі обов'язки, відсутній контакт з рідними й друзями, однаковість обставин, неможливість усамотнитися.

Усе це позначається на психологічному стані людини: може проявлятися втома, дратівливість, пригніченість і т. д. У таких обставинах дуже добре проявляється внутрішній світ людини, те, чим вона наповнена, і найчастіше в людині починають переважати низинні пристрасті й нахили.

Тому й виникла ідея – поділитися з солдатами духовним хлібом. Проблема ще й в тому, що не всі усвідомлюють свою потребу в Богові, не пов'язують обставини свого життя зі своїм духовним станом. Тому є велике прохання молитися, щоб Бог на вернув до Себе цих молодих людей. Хто знає, чи не стане якась з цих християнських книг або газет добрим насінням у серці людини, а можливо, у чиємусь житті принесе рясний плід?!

ПРОЕКТ РОКУ «ВЕЛИКА БОРОТЬБА»

Надію у кожну оселю

ЗАХІДНО-АФРИКАНСЬКИЙ
ДИВІЗІОН

Гілберт Варі, президент

Наші члени церкви із задоволенням беруть участь у цьому проекті, бачачи, який неймовірний відгук у людей він викликає. Наприклад, у Сьєрра-Леоне члени церкви вирішили використовувати «Велику боротьбу» під час євангельської програми. У результаті цієї програми прийняло хрещення 400 осіб і ще 300 готуються до хрещення.

У Нігерії тренер футбольної команди отримав примірник книги. Прочитавши її, він прийшов до нас, взяв ще 44 книги й роздав своїм гравцям і друзям. Пізніше він повернувся, щоб сказати про своє бажання приєднатися до розповсюдження цієї книги. Ми вже роздали 7 млн. примірників, і це тільки початок. Ми вдячні Богові за те, як Він може використовувати кожну людину, щоб виконати Його доручення.

ЄВРО-АФРИКАНСЬКИЙ
ДИВІЗІОН

Бруно Вертальєр, президент

Одна жінка з церкви придбала 50 примірників книги у видавництві й поклала у свою машину, щоб відвезти додому. Дорогою вона потрапила у великий автомобільний затор. Машини практично не рухалися з місця, і тому вона вирішила провести час за вивченням Біблії й уроку суботньої школи. Раптово хтось постукав у вікно. Людина із сусідньої машини зацікавилася, що вона читає. Вони почали розмовляти про прочитане, і люди з інших машин приєдналися до бесіди, роздумуючи над Словом Божим, життям, своїми переконаннями й сумнівами.

Під час розмови, жінці спало на думку роздати «Велику боротьбу» цим людям. За декілька хвилин усі 50 примірників були роздані. Якщо ви захочете, Дух Святий використає навіть автомобільний затор, аби ви могли розповісти людям про Божу любов.

ЄВРО-АЗІАТСЬКИЙ
ДИВІЗІОН

Білл Біаджі, президент

Один шестирічний хлопчик почув, як пастор закликав людей дарувати «Велику боротьбу» тим, хто для них дуже дорогий. Тож ця дитина принесла всі свої кишенькові гроші пасторові й запитала, скільки коштує книга. Коли він підрахував свої гроші, то з'ясувалося, що їх вистачить лише на один примірник, який він купив для свого вчителя, тому що ця людина була дуже йому дорога. Наступного тижня пастор розповів про цей випадок усій церкві і ще понад 20 дітей принесли свої заощадження, щоб купити книги.

Студент світського університету в Києві спілкувався з однією дівчиною з південної України. Вона почала ділитися з ним своїми переконаннями, і йому захотілося дізнатися про це більше. Дівчина запропонувала почитати йому книгу по телефону й протягом півтори години вона читала йому «Велику боротьбу». Він був настільки вражений змістом книги, що попросив її надіслати йому примірник. 24 серпня цього року він прийняв хрещення.

ПІВНІЧНО-АМЕРИКАНСЬКИЙ
ДИВІЗІОН

Денеел Джексон, президент

Ця історія сталася в Каліфорнії. Група молодих людей вирішила зайнятися літературним євангелізмом з дому в дім. Дівчина, яка належала до цієї групи, на початку літа подарувала господарям одного будинку книгу «Велика боротьба». Коли через деякий час вона прийшла туди з іншою літературою, господарі запросили її увійти. Зав'язалася розмова, і тоді чоловік сказав: «Я куплю всі книги, які написала ця жінка. Її книга стала для нас справжнім благословенням». Через деякий час ця подружня пара почала відвідувати церкву.

Ми недооцінюємо силу нашої молоді. У наших навчальних закладах є посвячені молоді люди, які вчать розповсюджувати літературу. Ті, хто вже спробував себе в цьому служінні, сповнені ентузіазму, і хотілося б, щоб подібний вогонь розгорівся по всьому дивізіону. З Божою допомогою ми вже розповсюдили 5 млн. примірників на нашій території.

ПРОЕКТ РОКУ «ВЕЛИКА БОРОТЬБА»

ПІВДЕННИЙ
АФРИКАНСЬКО-ІНДООКЕАН-
СЬКИЙ ДИВІЗІОН

Пол Ратсара, президент

У червні пройшла перша акція з розповсюдження книги. За лічені хвилини розійшлися всі примірники. Одна жінка, яка отримала книгу, була дружиною пастора іншої деномінації. Вона переконала чоловіка прочитати книгу. Вони прийняли іс-

тину, знайшли найближчу адвентистську церкву й почали її відвідувати.

Коли вони вперше прийшли в церкву, у тій громаді був день гостей. Їх усіх тепло привітали й запропонували охочим вийти вперед і поділитися з присутніми своїм досвідом. Тож чоловік скористався можливістю розповісти про те, як книга «Велика боротьба» відкрила йому істину про суботу й важливість її дотримання для того, щоб підкоритися Богові у всьому.

Ця подружня пара знайшла радість і надію завдяки книзі «Велика боротьба». Ми знаємо, що цей проект походить від Бога, тож ми бажаємо йому служити, беручи участь у ньому.

ГЕНЕРАЛЬНА
КОНФЕРЕНЦІЯ

Тед Вільсон, президент

Проект «Велика надія» схожий на пригоду. Деякі благословення від розповсюдження книги помітні відразу. Ми бачимо ці результати у відвідуванні наших церков, у проведенні уроків з вивчення Біблії, збільшенні кількості переглядів програм на «Hope Channel» та інших медіа-

програм. Окрім того, вплив книги поширюється й на самих членів церкви, які по-новому підходять до організації зустрічей з вивчення Біблії, більше цікавляться пророцтвами Даниїла й книги Об'явлення.

Так радісно бачити, що Бог може зробити через цей проект. Він служить нагадуванням церкві про силу видавничого служіння й впливу Євангелія на людей. Хочу подякувати всім, хто дозволив Богові використовувати себе в цьому по-справжньому на-тхненному проекті.

НАПОЛЕГЛИВІСТЬ
СТВОРЮЄ
ПРЕКРАСНУ МУЗИКУ

Олександр – літературний євангеліст з російського міста Арзамас. Нещодавно йому потрапив на очі запис чотирирічної давнини: «Володимир Іванович – учитель музики в середній школі, купив книгу «Пророки й царі». Літературному євангелістові, ймовірно, вдалося, що навіть якби він зустрівся з Володимиром Івановичем ще раз, той, мабуть, навіть не згадав би його. Але в Олександра з'явилося непереборне бажання спробувати знайти цього вчителя. Тож, взявши інші чотири книги з серії «Конфлікт віків», він вирушив у дорогу.

Олександр сподівався знайти вчителя в школі, але йому сказали: «Володимира Івановича зараз немає». І Олександру довелося піти без результату. Однак невдовзі відчув ще більше спонукання повернутися до школи і подивитися, чи не прийшов учитель. Він відгукнувся на це спонукання в молитві: «Добре, Господи, я спробую ще раз». Але друга спроба Олександра також ні до чого не призвела.

«Господи, Ти бачиш, що результату немає!» – роздумував Олександр, але Святий Дух ще сильніше втримував його. Через якийсь час він знову відчув, що повинен зробити ще одну спробу. Знову Олександр повернувся до школи й запитав: «Володимир Іванович є?»

«Так, він тут!» – почув відповідь, і Олександр глибоко зітхнувши, подумав, що, можливо, тепер він зможе довести цю справу до кінця. Невдовзі літературний євангеліст дізнався, що Володимир Іванович дуже добре його запам'ятав, а книгу «Пророки й царі» вивчив від першої сторінки до останньої. Великою радістю для Олександра було почути, що вчитель мріє придбати інші чотири книги цієї серії, незважаючи на те що йому довелося для цього позичити гроші! Цій людині сподобалася книга, і він купив її, тому що оцінив доброзичливе ставлення літературного євангеліста.

Знаючи важливість вістки цих книг, ми можемо легко побачити в цих «збігах» руку Божу. Хоч учитель музики знав, що книга не православного спрямування, проте протягом чотирьох років він сподівався й чекав дня, коли зможе стати власником інших чотирьох книг.

Павло Ліберанський

1 березня 2013 року
НОВИЙ телеканал "Надія"
 розпочинає мовлення
 на супутнику Астра (Сіріус)

Відтепер **24 години на добу**

БЕЗПЕРЕРВНОГО
ПОЗИТИВНОГО
ТЕЛЕБАЧЕННЯ!

ВАРТО ДИВИТИСЬ

Наші параметри:

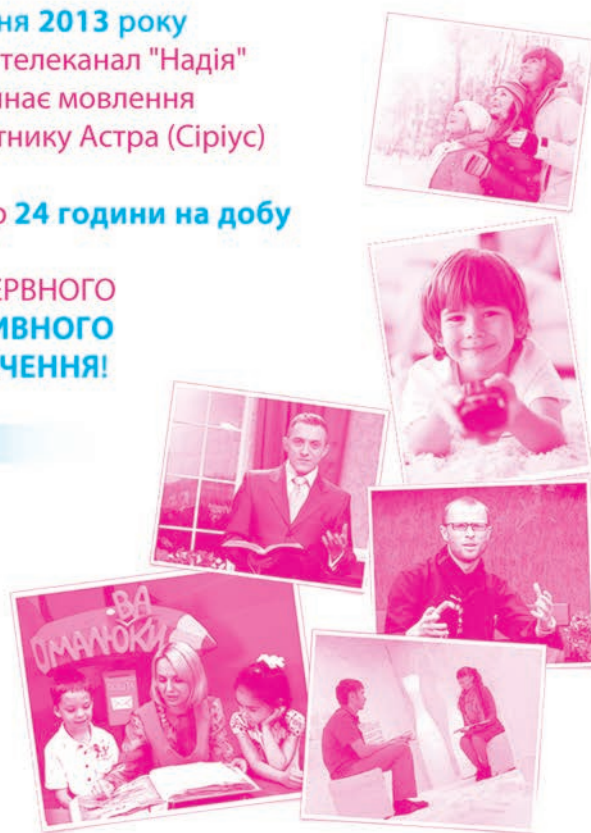
Канал: Nadiya TV

Супутник: ASTRA-4A (Sirius), 5° сх. д.

Частота прийому: 12.284 МГц

Поляризація: (V), FEC 3/4

Швидкість потоку: 27.500 Мбіт/с

www.hopechannel.info

777 днів благовістя

*777 днів благовістя з 15 травня 2013 року до початку сесії
 Генеральної Конференції в м. Сан-Антоніо 1 липня 2015 року*

- **7 хвилин щодня для ранкових роздумів й молитви**
- **7 хвилин щодня для читання Біблії**
- **7 хвилин щодня для особистого свідчення**
- **7 важливих причин для подяки Богові щодня**
- **7 людей, за яких я щодня молюся Господу**
- **7 основних прохань, які я визначив для мого духовного життя щодня**

Розпочни й побачиш, як примножиться Божа благодать.
 І тоді на запитання: «Чи до семи разів?» – відповіси:
 «До сімдесяти разів по сім!»

Цей список не повний, він незавершений.
 Це означає, що кожен з нас може включити в нього
 свої ідеї й пропозиції для активного євангельського служіння
 в період 777 днів благовістя.

Щомісячна газета
 "Адвентистський вісник"
 видає Церква АСД
 в Україні

Директор видавництва "Джерело життя" **Василь Джулай**
 Головний редактор видавництва "Джерело життя" **Лариса Качмар**
 Відповідальний редактор газети "Адвентистський вісник" **Лідія Власик**
 Редакційна колегія: **В. Алексєнко, Л. Волощук, П. Кирилюк**
 Над номером працювали: **Т. Романко, Г. Борисовська, О. Мехоношина**

Адреса: 04071, Київ,
 вул. Лук'янівська, 9/10 –А
dzherelo@ukr.net
www.lifesource.com.ua
 тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.